

**A Kúria  
mint felülvizsgálati bíróság  
í t é l e t e**

**Az ügy száma:** Pfv.II.20.351/2020/7.

**A tanács tagjai:** Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit a tanács elnöke  
. Kassai Árpád Mihály előadó bíró  
. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna bíró

**A felperes:**

**A felperes képviselője:**  
Plószné dr. Sallai Margit ügyvéd

**Az alperes:**

**Az alperes képviselője:**  
Dr. Turi Lajos Péter ügyvéd

**A per tárgya:** Házasság felbontása és házastársi közös vagyon megosztása

**A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:**

Alperes

**A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:**

Nyíregyházi Törvényszék 2.Pf.21.101/2018/29.

**Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:**

Kisvárdai Járásbíróság 7.P.20.038/2014/94.

**Rendelkező rész**

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálattal támadott részében hatályában fenntartja.  
Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 120.000 (százhuszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen nincs helye felülvizsgálatnak

**I n d o k o l á s**

**A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás**

- [1] A felperes és az alperes 1976. augusztus 21-én kötöttek házasságot, melyből 1977-ben fiú, majd 1985-ben leánygyermekük született.
- [2] A felek házastársi közös lakása a felperes különvagyonai ingatlana volt, közös tulajdonukban egy további belterületi lakóingatlan állt.
- [3] A felek házassági életközössége az 1980-as évek elején megszakadt, majd 1984-ben helyreállt és egészen 2000-ig harmonikus volt. A kapcsolatuk ezt követően ismételtén megromlott, életközösségük 2009 nyarán megszűnt: a jövedelmükkel külön gazdálkodtak és a mezőgazdasági termelésben sem működtek együtt. A nyugdíjas felek östermelői keretek között gyümölcstermesztéssel foglalkoznak.
- [4] Az életközösség megszűnésekor a felek házastársi közös vagyonába 10.844.000 forint összértékű ingóság tartozott.
- [5] A 2009 nyaratól 2013 februárjáig terjedő időszakban a t.-i ..., ... és a ... helyrajzi számú ingatlant (a továbbiakban: gyümölcsös ingatlanok) kizárólagosan az alperes használta és hasznosította, a felperessel az ebből származó jövedelemmel nem számolt el. A gyümölcsös ingatlanok tiszta

jövedelme a 2009-2012-ig terjedő időszakban 7.394.209 forint volt, melyből az összes nettó árbevétel 6.111.261 forint, a terület alapú támogatás együttes összege 1.282.948 forint.

- [6] A felek 2013. február 21-én két szerződést kötöttek. 1.) A „Megállapodás” megnevezésű szerződéssel a ... helyrajzi számú ingatlan jogi sorsát úgy rendezték, hogy az ingatlan-nyilvántartás szerint az alperes kizárólagos tulajdonában álló ingatlanra bejegyezték a felperes 1/2 tulajdoni hányadát. 2.) A felek ajándékozási szerződéssel az egyenlő arányú közös tulajdonukban álló ... és a ... helyrajzi számú ingatlanokat a leánygyermeküknek ajándékozták. Mindhárom ingatlan tekintetében rögzítették, hogy azokat 2009-től kezdődően a szerződés megkötéséig az alperes használta és hasznosította, 2013-tól megosztva használják és ennek megfelelően birtokba is vették.
- [7] A felek közös tulajdona az ingatlan-nyilvántartás szerint az alperes kizárólagos tulajdonaként bejegyzett t.-i külterület ... helyrajzi számú, legelő megjelölésű ingatlan (a továbbiakban: legelő) 413/439-ed tulajdoni hányada is.
- [8] Az életközösség megszűnésekor a felperes birtokában maradt az alperes különvagyoni pecsétgyűrűje és karikagyűrűje.
- [9] A felek a belterületi ingatlanok jogi sorsát peren kívül rendezték.

### **A kereseti kérelem és az alperes védekezése**

- [10] A felperes keresetében a házasság felbontását, a házastársi vagyontársasághoz tartozó ingóságok természetbeni megosztását és annak megállapítását kérte, hogy házastársi vagyontársaság jogcímén megszerezte a legelő ingatlan alperes tulajdonaként nyilvántartott 1/2 tulajdoni hányadát. Kérte továbbá az alperes kötelezését kártérítés jogcímén - elmaradt haszonként - a gyümölcsös ingatlanokból a 2009-2012-ig terjedő időszakban befolyt tiszta jövedelem fele részének megfizetésére.
- [11] A felperes tételesen meghatározta a házastársi közös vagyonba tartozó ingóságok körét és értékét, a megosztásra egyezségi ajánlatot tett és vitatta az alperes különvagyoni igényét. Előadta, hogy az életközösség megszűnése után az alperes önkényesen vette használatba a gyümölcsös ingatlanokat és ezek hasznából nem részesítette.
- [12] Az alperes maga is kérte a házasság felbontását. A házastársi közös vagyonba és a különvagyonába tartozó ingóságok tekintetében viszontkeresettel élt, amelyet többször módosított és olyan perbeli nyilatkozatot is tett, hogy elfogadja az ingó vagyonnak a felperes egyezségi ajánlata szerinti megosztását.
- [13] Nem vitatta, hogy az életközösség megszűnésekor a gyümölcsös ingatlanokat birtokba vette. A felperes elmaradt haszon címén érvényesített követelését azon az alapon kérte elutasítani, hogy a perbeli időszakban az ingatlanok műveléséből tiszta haszna egyáltalán nem származott, így megtérítési vagy elszámolási kötelezettsége sem áll fenn. Állítását a tárgyévekre vonatkozó adóbevallásaival kívánta igazolni. Az alperes előadta, hogy a többtelehasználatból eredő jogvitát peren kívül már rendezték, ugyanis szóban megállapodtak: a felperes a 2009-2012-ig terjedő időszakra nem kér a tulajdoni hányadához igazodó használati díjat. Az alperes pedig „cserébe” a 2013. és 2014. években - 1.600.000 forint értékben - elvégzi a növényvédelmi (permetezési) munkálatokat az akkor már a felperes, illetve ténylegesen a fiúgyermekük használatába került gyümölcsös ingatlanokon (89. sorszámu perirat). Az alperes a legelő tekintetében a kereset teljesítését nem ellenezte.

### **Az első- és másodfokú ítélet**

- [14] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felek házasságát felbontotta. Házastársi közös vagyonukat a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 27. § (1) bekezdése, 31. § (2) és (3) bekezdése alapján megosztotta: a felperes kizárólagos tulajdonába

6.758.500 forint, az alperes kizárólagos tulajdonába 4.485.500 forint értékű ingóságot adott és a felperest az alperes javára 1.136.500 forint értékkülönbséget megfizetésére kötelezte. Az alperest - helyesen - a Csjt. 29. §-a és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 339. § (1) bekezdése, 335. § (1) bekezdése és 355. § (4) bekezdése alapján elmaradt haszonként 5.598.289 forintban marasztalta. A kölcsönös fizetési kötelezettségek beszámításával az alperest a felperes javára 4.461.789 forint megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a legelő a felek egyenlő arányú közös tulajdona és a felperest az alperes részére az alperes két különvagyoni aranytárgya kiadására kötelezte.

- [15] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek közös vagyonába 11.244.000 forint összértékű ingóság tartozott, amelynek megosztásáról a felek egybehangzó nyilatkozata szerint rögzített ingóeltár (2015. június 16-án készült 19. sorszámú jegyzőkönyv) alapul vételével, a birtokállapotnak megfelelően és a felperesnek az alperes által korábban elfogadott egyezségi ajánlata szerint határozott.
- [16] Megállapította azt is, hogy a gyümölcsös ingatlanok tiszta jövedelme a 2009-2012-ig terjedő időszakban 11.196.578 forint volt, melyből az összes nettó árbevétel 6.843.261 forint, a terület alapú támogatás együttes összege 4.353.317 forint.
- [17] A felek fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta: módosította a megosztandó közös vagyonba tartozó ingóságok körét és az alperes marasztalásának összegét 3.560.600 forintra leszállította. A közös vagyonba tartozó ingóságokból mellőzött két, a felek fiának tulajdonában álló ingóságot, ugyanakkor rendelkezett a felek készpénzvagyonának megosztásáról is. Így a felek házastársi közös vagyonába tartozó ingóságok összértékét 10.844.000 forintra, a felperes által az alperesnek fizetendő értékkülönbséget 136.000 forintra módosította.
- [18] A másodfokú bíróság rögzítette: az alperes a fellebbezésében a közös vagyonba tartozó ingóságok körének és értékének az elsőfokú eljárásban a 2017. november 29. napján benyújtott - az elsőfokú bíróság által felvett ingóeltár számozását és értékmegjelölését nem követő - viszontkeresete (87. sorszámú perirat) szerinti meghatározását, természetbeni megosztását, valamint az ott részletezett különvagyoni igényének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Sérelmezte a különvagyoni igényének elutasítását, a közös vagyonba tartozó ingóságok körének és értékének megállapítását, a természetbeni megosztásnak az elsőfokú bíróság által alkalmazott módját. Úgy a közös, mint a különvagyoni ingók tekintetében csak visszautalt az elsőfokú eljárásban előterjesztett kérelmeire, előadásaira, valamint jogi álláspontjára és az elsőfokú bíróságnak a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelési tevékenységét támadta.
- [19] A másodfokú bíróság rámutatott: az elsőfokú bíróság az alperes különvagyoni igénye tekintetében eleget tett az régi Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének; megfelelően alkalmazta az régi Pp. 3. § (5) bekezdésének, valamint a 164. § (1) bekezdésének rendelkezéseit; ilyen alapokon helyesen értékelte a bizonyítatlanság jogkövetkezményét és az anyagi jogi szabályoknak megfelelően döntött az ingó vagyon megosztásáról.
- [20] Kifejtette: a vagyontárgyakat elsődlegesen természetben kell megosztani [Csjt. 31. § (3) bekezdés]. Annak meghatározásánál, hogy a vagyonmegosztás során egyes vagyontárgyak melyik házastárs tulajdonába kerüljenek, a bíróság elsősorban a házastársak egyező nyilatkozatát veszi figyelembe. A Csjt. nem szabja meg, hogy a házastársak megállapodása, illetve egyező nyilatkozata hiányában a bíróságnak a vagyon megosztásáról konkrétan hogyan kell rendelkeznie: a kapcsolódó ítélkezési gyakorlat rendező elvként ilyenkor a célszerűség (okszerű gazdálkodás, lehetőségek) az arányosság (mindkét házastárshoz kerüljenek lehetőleg értékálló vagyontárgyak és elhasználódó dolgok is), valamint a méltányosság [Csjt. 31. § (5) bekezdés] követelményeit érvényesíti (BH 1997.73; BH 1992.695.). A Csjt. 31. § (3) bekezdésének alkalmazásánál az egységes bírói gyakorlat irányadónak tartja azt a szempontot, hogy az egyik házastárs foglalkozásának gyakorlása vagy egyéni vállalkozói

tevékenysége folytatásának céljára szolgáló vagyontárgyak elsősorban az adott foglalkozást gyakorló vagy egyéni vállalkozói tevékenységet folytató házastársat illetik meg.

- [21] Az elsőfokú bíróság a közös ingóvagyon természetbeni megosztásánál az ismertetett rendező elvek szem előtt tartásával járt el. Az alperes a fellebbezésében - visszautalva az elsőfokú eljárásban már előadottakra - csupán általánosságban támadta az elsőfokú bíróság által alkalmazott természetbeni megosztási módot, azt azonban nem jelölte meg: konkrétan milyen okból tartja sérelmesnek, méltánytalannak az ingóságok elsőfokú ítéletében elrendelt megosztását. Ilyen körülmények mellett a másodfokú bíróság a fellebbezésben felhozottak alapján nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélettől eltérő megosztási mód alkalmazására.
- [22] A kártérítési kereset jogalapja tekintetében különös súllyal értékelte: az alperes a felperes követelését elsődlegesen azért kérte elutasítani, mert a perrel érintett időszakban a gyümölcsös ingatlanok műveléséből tiszta haszna nem származott, így a felperessel szemben megtérítési vagy elszámolási kötelezettsége nem áll fenn; az alperes nem vitatta azt a tény, hogy az életközösség megszűnésekor ezeket az ingatlanokat ő vette birtokba. A másodfokú bíróság az alperesnek a felek között létrejött szerződésre alapított védekezése kapcsán rámutatott: az alperes ezzel kizárólag annyit állított, hogy többtelehasználat megszűnésekor 1.600.000 forint értékű ellenszolgáltatásról megállapodtak, így az ő álláspontja szerint a felperes igénye összességében már kielégítést nyert. Ezt meghaladóan a kárigény - jogellenes használatból eredő - jogalapját nem vitatta, hanem azért kérte a kereset teljes elutasítását, mert a többtelehasználat idején semmilyen tiszta haszna nem keletkezett, így elszámolási, megtérítési kötelezettsége nincs. A megállapodásra alapított védekezése a jogalap tekintetében nem, kizárólag az igény összességében tekintetében lenne értékelhető. Az alperes a felperes tagadásával szemben a szóbeli megállapodás tényét nem bizonyította, a bizonyíthatatlanság következményeit neki kell viselnie.
- [23] A fellebbezési eljárás tárgya a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek keretei között annak vizsgálata, hogy az elsőfokú bíróság az elmaradt haszon címén érvényesített felperesi követelés összességéről megalapozott döntést hozott-e.
- [24] A másodfokú bíróság ennek érdekében a még szükséges bizonyítást lefolytatta: a szakvélemény kiegészítése után a gyümölcsös ingatlanok tiszta jövedelmét 7.394.209 forintban (összes nettó árbevétel 6.111.261 forint + a terület alapú támogatás együttes összege 1.282.948 forint) állapította meg. Az alperes a tiszta jövedelem fele, azaz 3.697.104 forint megfizetésére köteles. Ugyanakkor megilleti ingó értékkülönbözet címén 136.000 forint, így az alperes fizetési kötelezettsége 3.560.000 forint.

### **A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem**

- [25] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak részbeni hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte: a Kúria a másodfokú eljárásban előterjesztett viszontkeresetének (Pf/7. sorszámú perirat) megfelelően ossza meg a házastársi közös vagyonba tartozó ingóságokat; mellőzze az alperes értékkülönbözet megfizetésére kötelezését és a felperest kötelezze 268.000 forint értékkülönbözet megfizetésére; állapítsa meg az alperes különvagyonába tartozó ingóságok körét és rendelkezzen a felperes birtokában lévő, a különvagyonába tartozó ingók kiadásáról; mellőzze az elmaradt haszonban való marasztalását. A jogerős ítélet jogszabálysértő voltát a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésére alapította.
- [26] Indokai szerint az ingó vagyon megosztása nem felel meg a jogerős ítéletben hivatkozott rendező elveknek. A másodfokú bíróság még azt sem vette figyelembe, hogy olyan ingóságok kerüljenek a tulajdonába, amelyeket maga fejlesztett ki. Ilyen vagyontárgyat konkrétan meg is jelölt (önjáró metszőgép), erre bizonyítékot is csatolt (Östermelő Gazdálkodók Lapja, 2008. 2-3. szám).
- [27] A különvagyon tekintetében a másodfokú bíróság alaptalanul értékelte terhére a bizonyíthatatlanság következményét. Az elsőfokú eljárásban több tanú meghallgatását indítványozta, fellebbezése

mellékleteként bizonyítékot (Ezermester Magazin 1979. évi 8. szám; felperes édesanyja által írt nyilatkozat) is csatolt állítása alátámasztására: a házasság megkötése előtt már megvolt kerti traktor a különvagyonra.

- [28] Az elmaradt hasznót illetően állította: a gyümölcsös ingatlanok használatával nem tanúsított jogellenes és felróható magatartást, ezt soha nem ismerte el. Az ingatlanokat a felperes tudtával és beleegyezésével használta: a felperes nem kezdeményezett vele szemben birtokvédelmi eljárást amiatt, hogy elzárta őt az ingatlanok használatától és az általa elvégzett kerti munka a felperest megfelelően kompenzálta. A másodfokú bíróság a peradatok téves mérlegelésével jutott mindezzel ellentétes következtetésre. Megismételte: az összecszerűség tekintetében az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták azt a körülményt, hogy adóbevallások által igazoltan a gyümölcsös ingatlanok hasznosításából semmilyen jövedelme nem származott.
- [29] A felperes a részletesen indokolt felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítélet hatályában fenntartását a helyes indok alapján.

### **A Kúria döntése és jogi indokai**

- [30] A Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között bírálta felül.
- [31] A régi Pp. 270. § (1) bekezdése értelmében a jogerős ítélet felülvizsgálatát csak jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni. Jogszabálysértésnek tekinthető a megalapozatlan ítélet meghozatala is. Megalapozatlanságról csak akkor lehet szó, ha a tényállás felderítetlen maradt, a megállapított tényállás irratellenes, okszerűtlen és logikai ellentmondásokat tartalmaz. A mérlegelési szabadság azonban a felülvizsgálati eljárásban korlátozott: a Kúria a bizonyítékok felülmérlegelésére, a tényállás megváltoztatására csak kivételesen, abban az esetben jogosult, ha a felülvizsgálni kért jogerős határozat irratellenes, kirívóan okszerűtlen, logikátlan, illetve ellentmondásos megállapításokat tartalmaz (EBH 2006.1526; BH 1996.973). Egységes a gyakorlat abban is, hogy önmagában nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna. Kizárólag az minősíthető kirívóan okszerűtlen mérlegelésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott határozattól eltérő következtetésre lehet jutni (BH 2013.119.II.).
- [32] A Kúria hangsúlyozza továbbá, hogy a felülvizsgálat nem az első- és a másodfokú eljárás folytatása, különösen nem a másodfokú eljárás Kúria előtti megismétlése, hanem szigorú rendelkezések által szabályozott rendkívüli perorvoslat.
- [33] A Kúria a fenti szempontok szerint vizsgálta felül a jogerős ítéletet és megállapította: a másodfokú bíróság nem sértette meg a felülvizsgálati kérelem alapjaként megjelölt eljárási jogszabályt, ezért a felülvizsgálati kérelem megalapozatlan.
- [34] A másodfokú bíróság a közös és a külön vagyonba tartozó ingóságokat érintő kérelmekről jogszerű, a bírói gyakorlat mérlegelési szempontjait mindenben követő döntést hozott, melyet a régi Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelően indokolt.
- [35] Megalapozatlan az alperesnek az a felülvizsgálati érvelése, hogy a közös vagyonba tartozó ingóságok megosztásáról hozott jogerős ítélet nem felel meg a célszerűség, az arányosság és a méltányosság elveinek. Az alperes a fellebbezés indokolásában (101. sorszámu perirat), a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatában visszautalt az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmére, továbbá azt sérelmezte, hogy nem kapta meg az általa kifejlesztett, a gazdasági tevékenysége folytatásához elengedhetetlen mezőgazdasági gépeket (Pf/7. sorszámu perirat). A másodfokú bíróság éppen erre az érvelésre tekintettel bírálta felül az elsőfokú ítéletet a célszerűség, az arányosság és a méltányosság elveinek érvényesülése szempontjából és jutott arra a következtetésre, hogy az elsőfokú bíróság döntése megalapozott volt. Megjegyzi a Kúria, hogy a jogerős ítélet indokolásából kitűnően a másodfokú bíróság előtt ismert volt az alperes innovatív

tevékenysége (jogerős ítélet 16. oldal utolsó bekezdés) és ennek mérlegelésével állapította meg: helyes az a mód, ahogyan a két - egyaránt őstermelő - fél között az elsőfokú bíróság az ingóságokat megosztotta.

- [36] Az alperes alaptalanul sérelmezte a különvagyoni igény elutasítását. A másodfokú bíróság minden rendelkezésre álló bizonyítékot értékelt, a mérlegelés eredményét az indokolásban részletesen kifejtette, azokat a Kúria maradéktalanul elfogadta. A mérlegelés nem minősül iratellenesnek, kirívóan okszerűtlennek, ezért nem ad alapot a felülmérlegelésre. A Kúria a másodfokú bíróság részletes, minden körülmény értékelésére kiterjedő indokolásával egyetértett, annak megismétlését a régi Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott 254. § (2) bekezdése szerint mellőzte.
- [37] A másodfokú bíróság helyes indokaihoz hozzáfűzi, hogy az alperes a fellebbezésében nem sérelmezte a tanúbizonyítás lefolytatását, ezért ebből a szempontból a másodfokú bíróságnak nem kellett felülbírálnia az elsőfokú döntés megalapozottságát. Mindez azt jelenti, hogy az alperes erre a körülményre a felülvizsgálati eljárásban már nem hivatkozhat. Az elsőfokú bíróság az alperes által indítványozott tanúkat kihallgatta (19., 24. 46. sorszámú jegyzőkönyv), azonban a vallomásuk a felek együttműködése és gazdálkodása szempontjából érdemi tényekkel nem szolgált. Az alperes két tanú ismételt kihallgatását kérte, a szakértői bizonyítás befejezése után azonban határozottan úgy nyilatkozott, hogy ítélet meghozatalát kéri (94. sorszámú jegyzőkönyv). A másodfokú bíróság az alperes által állított valamennyi különvagyoni ingók tekintetében az alperes terhére értékelte a bizonyítatlanság tényét. Ebben a körben egy 1979-ből származó újságcikk nem alkalmas arra, hogy a vagyontárgy életközösség kezdete (1976) előtti meglétét igazolja, a bizonyítást pedig nem erősíti kétséget kizáróvá az írásbeli tanúvallomás sem.
- [38] Megalapozatlan az elmaradt haszonnal kapcsolatos döntés alapjául szolgáló mérlegelést támadó kérelem is. A másodfokú bíróság a jogi képviselővel eljáró alperes ténybeli és jogi érvelésének helyes és okszerű értelmezésével állapította meg: az alperes a gyümölcsös ingatlanok használata tekintetében nem tett az önhatalmat kifejezetten vitató nyilatkozatot.
- [39] A másodfokú bíróság mérlegelésének helyességét további szempontok is megerősítik. Az életközösség megszűnésekor a felek között nagyon elmergesedett volt a viszony, amelyből alappal lehet következtetni arra, hogy a használatba vétel nem a felperes beleegyezésével történt. Az alperes a szóbeli megállapodás létrejöttét a per végső szakaszában jogi érvelés nélkül állította és a felperes tagadásával szemben bizonyítási indítványt nem terjesztett elő (83. sorszámú perirat), hanem az állításának megfelelő ítélet meghozatalát kérte. A másodfokú eljárásban felhozott újabb hivatkozása - a felek a gyümölcsös ingatlanokat a leánygyermeküknek szánták, ezért az életközösség megszűnése után az alperes a gyermek érdekében művelte azokat (Pf/4. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal) - a jogerős ítéletben részletesen kifejtett indokokból (jogerős ítélet 12. oldal második bekezdés vége) pedig nem volt elbírálható.
- [40] Megalapozatlan az alperesnek az összecszerűséget sérelmező hivatkozása is: a bíróságok nem vették figyelembe, hogy az adóbevallások szerint jövedelemre nem tett szert. A bíróságok ezt a körülményt is vizsgálták: a szakértői bizonyítás olyan objektív tényeken alapult (lásd felvásárlási jegyek vizsgálata: jogerős ítélet 14. oldal 3. bekezdés vége), melyek egyértelműen a jövedelemszerzést támasztották alá.
- [41] A kifejtettekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálattal támadott részében nem jogszabálysértő, ezért azt a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

## **Záró rész**

- [42] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

- [43] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért az régi Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott 78. § (1) bekezdése értelmében köteles a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, melynek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5)-(6) bekezdése alapján az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányosan 120.000 forintban állapította meg.
- [44] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján számított illetékét megfizette, amely a felülvizsgálati kérelme eredménytelensége miatt a terhén marad.
- [45] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyalás tartása nélkül bírálta el.
- [46] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2020. szeptember 29.

dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k. a tanács elnöke, dr. Kassai Árpád Mihály s.k. előadó bíró, dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. bíró